

get fastholder sit Standpunkt, maa jeg naturligtvis finde mig dert. Det er jo imidlertid klart, at man vilde gjøre større Nytte ved ikke at fastholde dette Standpunkt saa strengt, men gaa et Skridt videre. Den Sum, der har været bevilget i en længere Aarrække til dette Niemed, bruges ikke nær op. Hvad Forslaget under Nr. 64 angaar, da vil dette blive henvist til 3die Behandling, og jeg skal da træffe nærmere Aftale med min ærede Kollega om, hvem af os der skal tage denne Sag under Behandling. Jeg vil kun sige, at vi hidtil ere gaaede ud fra, at hvad der vedkommer Gejstligheden og Skolevæsenet paa Færøerne maatte høre under Kultusministeriet. Hvad Forslaget under Nr. 65 angaar, vil jeg blot bemærke, at det forekommer mig, at der kun er Spørgsmaal om en ringe Udgift, og da det vistnok maa siges at være en almindelig Overbevisning paa Ærne, at der vil kunne høstes nogen Nytte derved, til jeg dog henstille til det ærede Udvalgs saavel som ogsaa til Thingets Overveielse, om der er tilstrækkelig Grund til at forholde disse Ære en saa ubetydelig Hjælp, som der her er Spørgsmaal om. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 167 angaar, beklager jeg, at man ikke vil gaa ind paa det. Den Omstændighed, at det ikke blev vedtaget i Fjor, gjør forsaavidt ikke Noget, da Tilfældet vilde, at den omtalte Embedsmand blev syg, saa at han alligevel ikke kunde have foretaget den omtalte Reise, selv om Beløbet var blevet bevilget; men jeg kan ikke Andet end fastholde, at det er en i og for sig overmaade hensigtsmæssig Forantaltning. Søvrigt skal jeg gjøre opmærksom paa, at der her egentlig ikke blot er Tale om en Reise til Island, men ogsaa om en Reise til Færøerne, og selv om det ene ikke bevilges, kan det Andet i hvert Fald have sin Nytte. Færøerne høre jo i ethvert Fald under Rigsdagen og under Justitsministeriet, altsaa under den danske Lovgivningsmagt, og Forholdene der ere jo ogsaa saa forskellige fra Forholdene herne, at det jævnlig maa blive meget generende for Administrationen ikke at have en Mand, der kender disse Forhold nøie og kender dem af egen personlig Erfaring. Hvad angaar Vædringsforslagene under Nr. 171 og 172 skal jeg bemærke, at jeg jo ikke lægger særdeles Vægt paa, hvilket af disse Vædringsforslag der bliver vedtaget. Overfor Anstaltneres Ønske og Længsel vil det vel omtrent være det Samme; men naar jeg dog ikke bestomindre principaliter maa anbefale at vedtage Vædringsforslaget under Nr. 171, altsaa det, som er stillet af mig og tiltraadt af Udvalgets Flertal, er det egentlig nærmest af den

Grund, at det forekommer mig, at naar man bevilger Folk det, de bede om, maa man gaa ud fra, at saa ere de tilfredse, og ihvorvel jeg meget godt ser, at det andet Vædringsforslag maaste kunde medføre, at Anstalterne fik en Fordel ind over en blot Refusion af Udgifterne, forekommer det mig dog, at der ikke kan forlanges Mere, end at man siger Ja til det, der bedes om. Hvad angaar den Uleilighed, der foraarsages ved Regnskabsførelsen, da er den overmaade ubetydelig. Den Legitimation, man kunde forlange af Anstalterne for, at det Beløb, de søge udbetalt, virkelig er anvendt, vil ikke medføre nogen betydelig Uleilighed. Angaaende Vædringsforslaget under Nr. 173 gjælder det Samme, som jeg bemærkede ved et foregaaende Vædringsforslag. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 174 skal jeg blot bemærke, at dette Ønske om, at Anstafselserne skulde ste ved Licitation, er fyldestgjort, idet der jo allerede, som de Herrer maaste ville have lagt Mærke til, i de offentlige Blade har været Opfordring til Eysthavende om at indkomme med Tilbud paa de omtalte Leve-rancer. Der har været doleret over, at der ikke udtrykkelig var udtalt, at kun Indlæendinge eller indenlandste Produkter vilde blive brugte, men det forekommer mig dog, at det i hvert Tilfælde ikke paa dette Stadium er nødvendigt at tage nogen Bestemmelse derom, og at det er i sin Orden, at Opfordringen rettes i sin Almindelighed; thi vel kan der tale Meget for at begunstige den indenlandste Industri fortrinsvis, men noget Hensyn maa der dog ogsaa tages til Prisen. I hvert Fald er det jo et Spørgsmaal, der ikke foreligger nu, og hvor der ikke kan være stet nogen Skade ved, at der er rettet en almindeligere Opfordring til at fremsætte Tilbud. Hvad Vædringsforslaget under Nr. 175 angaar, skal jeg kun beklage for saa vidt, at man ikke vil gaa ind paa det. Jeg erkjender ganske vist, at man her er inde paa et Gebet, hvor der egentlig ikke kan være Spørgsmaal om nogen Forpligtelse for Staten, og det er jo en Velvilliefag, om jeg maa udtrykke mig saa, af Rigsdagen, naar den vil bevilge den Slags Ting, som her er Spørgsmaal om, der jo ikke høre til de egentlige Statsformaal, saa der ikke kan være Tale om at begrunde noget Krav derpaa. Men det er jo dog bekendt nok, at Diakoniseanstaltens Hospital udøver en meget vidtgaaende velgjørende Virksomhed, og det er jo ogsaa i en Skrivelse, som er aftrykt i Betænkningen, oplyst, at Anstalten lider et betydeligt Tab paa hver enkelt Patient, den har, idet man kun faar omtrent i Betaling $\frac{2}{3}$ af det, som den paagjældende Person